

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. D.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2021 č. j. OAM-216/ZA-ZA12-ZA20-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že byla v rámci předcházejícího řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena na svých právech, domnívala se, že žalovaný porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“) v souvislosti s ust. § 2 odst. 4 správního řádu, když nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Měla za to, že žalovaný vycházel z podkladů, které jsou příliš obecné a nedopadají na její situaci. Konstatovala, že veškeré potíže měla ve spojení s problémy manžela, kdy v podrobnostech odkázala na jeho žalobu ve věci mezinárodní ochrany, která je zdejší soudem vedena pod sp. zn. x. Její manžel pracoval jako x, kdy měl poté, co bylo odhaleno, že ve x byli biti x, problémy najít práci, a také měl další problémy s x. Od roku 2017, kdy začala bydlet s manželem, jí začaly chodit výhružné SMS. Na policii se neobrátili, jelikož ta patří k nové vládě a její manžel pracoval ve x pro předchozí vládu. Měla za to, že žalovaný posuzoval její žádost výlučně na základě země původu a nezabýval se důvody, které uvedla ve své žádosti.
3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek a neučinil také závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí. V podrobnostech plně odkázal na písemnosti založené ve správním spise a žalobou napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené dvouměsíční lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 4. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 4. 2021, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky-Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2020, rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-216/ZA-ZA12-ZA20-2021 ze dne 24. 6. 2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 6. 4. 2021 požádala o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedla, že je gruzínské národnosti, dorozumí se gruzínským a ruským jazykem a vyznává pravoslavné křesťanství. Nikdy nebyla členem žádné politické strany ani organizace a nemá žádné politické přesvědčení. Je vdaná a její manžel v současné době také žádá o udělení mezinárodní ochrany. Z Gruzie vycestovala letecky dne 31. 3. 2021 přes Turecko a Polsko do České republiky, kam dorazila dne 1. 4. 2021. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože jejímu manželovi bylo vyhrožováno v souvislosti s jeho prací ve x. Také žalobkyni bylo telefonicky vyhrožováno a dostávala výhružné SMS zprávy.
8. Při pohovoru dne 14. 4. 2021 sdělila, že s manželem se rozhodla opustit Gruzii v roce 2017, poté co její manžel začal mít potíže. x, ale po výměně vlády se zjistilo, že mnoho pracovníků x a někteří pracovníci byli za toto jednání odsouzeni. Její manžel nebyl z ničeho obviněn,

ale teď si kvůli tomu nemůže najít práci. Dále uvedla, že SMS zprávy, které obdržela, byly anonymní a i během pobytu v Polsku měl její manžel potíže, protože tam pobývá mnoho Gruzinců. Žalobkyně začala dostávat výhružné zprávy v roce 2017, kdy se přistěhovala ke svému manželovi, obsahem zprávy byly výhružky a nadávky. Na policii nic neoznámila, protože policie patří k nové vládě a ona nevěděla, jak by reagovali na skutečnost, že její manžel pracoval ve x pro předchozí vládu. Poté, co byl její manžel při pobytu v x napaden, vrátili se do Gruzie, kde pobývali od listopadu 2020 do března 2021, ale situace se opakovala. Uvedla, že v České republice nechtějí zůstat trvale, ale pouze do doby, než se situace v Gruzii uklidní.

9. Žalovaný si obstaral informace o Gruzii, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky OAMP – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu ze dne 11. 11. 2020. Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 6. 2021 č. j. OAM-216/ZA-ZA12-ZA20-2021 byla žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*

12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neurádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

13. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců ve znění účinném od 23. 3. 2019, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*

14. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobkyně porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobkyně v rozporu, nelze považovat za žalobní body).

15. Nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl žalovaný s

žalobkyní pohovor, při kterém jí umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobkyně opustila vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Gruzii. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobkyně uvedla a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem.

16. Ze správního spisu je zřejmé, že jediným důvodem, proč žalobkyně opustila zemi původu a požádala o udělení mezinárodní ochrany, byly problémy jejího manžela se soukromými osobami. Žalobkyně uvedla, že v Gruzii nebyla politicky aktivní, v minulosti neměla problémy s tamními státními orgány, úřady, soudy, policií či armádou, neměla potíže kvůli své rase, národnosti, pohlaví či náboženskému přesvědčení. K důvodům, proč opustila zemi původu, opakovaně poukazovala na to, že do České republiky přicestovala, protože její manžel má v Gruzii problém najít práci a protože jemu i žalobkyni je vyhrožováno soukromými osobami.
17. Pokud jde o námitku žalobkyně, že žalovaný neposuzoval důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu, Městský soud v Praze podotýká, že podle ust. § 16 odst. 3 věty první zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b*. Žalovaný vyhodnotil žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou, proto v souladu s citovaným ustanovením neposuzoval, zda žalobkyně splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.
18. Městský soud v Praze dodává, že výhrůžky ze strany soukromých osob nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti soud připomíná, že žalobkyně nevyužila možnosti obrátit se na policii a svou situaci neřešila s policií či státními orgány. Zdejší soud poukazuje na to, že aby mohlo být vyhrožování ze strany soukromých osob považováno za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, musely by žalobkyni odmítnout poskytnout ochranu státní orgány. To však v daném případě nebylo prokázáno, naopak žalobkyně se na policii neobrátila a raději vlast opustila, nevyčerpala tak tedy veškeré možnosti ochrany v domovském státě. Městský soud v Praze k této problematice odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dlužích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní*

důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odeprána (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc, protože žalobkyně se nepokusila kontaktovat policii či jiný státní orgán. Nelze se tedy domnívat, že by v případě žalobkyně státní orgány odepraly poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobkyně z pronásledování soukromými osobami představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. že by tyto skutečnosti měly vést k závěru, že v případě žalobkyně není Gruzii možné považovat za bezpečnou zemi původu. U soukromých osob jako původců vážné újmy musí k samotné hrozbě vážné újmy přistoupit také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před těmito soukromými osobami (viz rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, nebo ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62). Vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za vážnou újmu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický a právní systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36). K dané problematice Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. Azs 17/2021 - 46 ze dne 13. 5. 2021 uvedl, že: „Žalovaný se možností obrátit se v případě výhrůžek na státní orgány v Gruzii zabýval v napadeném napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobkyně měla v případě obavy z jednání soukromých osob možnost využít právní prostředky, které jí k tomu dává země původu. Tento závěr založil na Informaci MZV ČR ze dne 2. 1. 2018, č. j. 123496/2017- LPTP, podle níž má v Gruzii každý, kdo se cítí poškozen trestnou činností, možnost obrátit se na policii. Efektivita policejního vyšetřování je stejně jako v členských státech EU ovlivněna mnoha faktory, nelze ale říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání s ostatními zeměmi. Dále je v této zprávě uvedeno, že lze v případě nelegální činnosti policie či její nečinnosti podat stížnost na Generální inspekci policie. V případě nelegální činnosti prokuratury je možné podat stížnost na Generální inspekci Hlavní prokuratury. Příslušníci policie jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoli jiný občan země. Žalovaný tak ohledně možnosti obrátit se na gruzínské státní orgány dospěl k závěru, že v Gruzii existuje účinná policejní ochrana. Tento závěr převzal i městský soud. [27] K obdobnému závěru ohledně situace v Gruzii dospěl i NSS v usnesení ze dne 31. 5. 2018, č. j. 7 Azs 90/2018 - 44, kde v případě žadatele, který taktéž nevyhledal žádnou pomoc v souvislosti s tvrzenou šikanou od státních orgánů, v bodě [11] konstatoval: „Nadto lze ze zpráv vyčíst mírné zlepšení situace v Gruzii v otázce zachování osobních svobod, v nezávislém soudním procesu, politické pluralitě. Ze zpráv dále plyne, že v zemi funguje i možnost uplatnění práv občana na různých úrovních, vč. odvolání a přezkumu. Je možné se reálně domáhat prověření postupů policie, v zemi má rovněž poměrně silné postavení veřejný ochránce práv.“ Tento závěr potvrzují i další rozhodnutí NSS (srov. usnesení ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 Azs 271/2017 - 45, ze dne 30. 8. 2018, č. j. 9 Azs 226/2018 - 27, či ze dne 16. 4. 2020, č. j. 5 Azs 239/2019 - 56). Stěžovatel tvrdí, že se na státní orgány neobrátil kvůli radě advokáta. Z podkladů, které si obstaral žalovaný, i z výše citované judikatury však vyplývá závěr, který je s radou advokáta v rozporu. Ani ze zpráv Amnesty International a Human Rights Watch nevyplývá, že by situace v Gruzii byla natolik závažná, že by mu státní orgány nemohly zajistit ochranu v případě výhrůžek bývalého kolegy a věřitele. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel měl v zemi původu možnost se obrátit na státní orgány, přičemž této možnosti nevyužil.“

19. Dle informací obsažených ve správním spise je v Gruzii možné se obrátit na policii v případě, kdy se žadatel cítí ohrožen trestnou činností a vyšetřování zde pak probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Tvrzení žalobkyně, že na policii nebylo bezpečné se obracet, lze tedy považovat za zcela účelové. Pokud se žalobkyně obává o sebe a svého manžela, tak policie v zemi původu jim bude dle informací obsažených ve správním spise schopna poskytnout adekvátní ochranu. Sama žalobkyně ve své výpovědi uvedla, že mimo problémů s osobami, které vyhrožují jejímu manželovi, ve vlasti neměla žádné potíže, a to ani se státními orgány.
20. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil ke všem tvrzením žalobkyně učiněným v průběhu správního řízení. Žalobkyně také jasně deklarovala, že její manžel v zemi původu nemůže najít práci. Z uvedeného je zřejmé, že manžel žalobkyně opustil svou vlast také z ekonomických důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „*Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003–65).*“ Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
21. Žalobkyně také tvrdila, že jí měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně však v řízení neprokázala, že by byla vystavena hrozbě jednání, které svou intenzitou odpovídá nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalobkyně neměla v zemi původu žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému zacházení či trestání. Závěry ohledně důvodů neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu vyplývají z podkladů, které si obstaral žalovaný. Dle městského soudu nebylo prokázáno, že by žalobkyni v případě návratu hrozila jedna z forem vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Je třeba také připomenout, že Gruzie s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie je podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, na seznamu zemí, které Česká republika považuje za bezpečné. Oproti jiným azylovým řízením je u řízení o mezinárodní ochraně v případě bezpečných zemí původu zdůrazněno důkazní břemeno žadatelů. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí původu presumuje, leží odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Shodný závěr Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS: „*Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země - srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...). Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně*

žadatelů o mezinárodní ochranu.“ Bylo proto na žalobkyni, aby prokázala, že v jejím případě tato domněnka neplatí. To se jí však v nyní projednávaném případě nepodařilo.

22. Žalobkyně také namítala, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, protože si neobstaral dostatek relevantních informací o zemi původu. V případě aplikace institutu bezpečné země původu však žalovaný nemá povinnost shromažďovat informace o zemi původu v takovém rozsahu, jako je tomu u plného meritorního přezkumu žádosti. Jak totiž vyplývá z § 16 odst. 3 zákona o azylu, v těchto případech se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany uvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Argument žalobkyně o nedostatečných podkladech pro rozhodnutí žalovaného je tedy nepřiléhavý. Je naopak postačující, pokud žalovaný jako podklad pro vydání rozhodnutí využil pouze zprávu „Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu“, která zdůvodňuje naplnění podmínek pro zařazení Gruzie na seznam bezpečných zemí původu. Teprve pokud by žalobkyně uvedla skutečnosti prokazující, že v jejím případě Gruzii za bezpečnou zemi považovat nelze, musel by žalovaný shromáždit dodatečné informace, na jejichž základě by hodnotil relevanci těchto skutečností a tvrzení žalobkyně ve vztahu k jednotlivým důvodům pro udělení mezinárodní ochrany.
23. Dle městského soudu pozdní podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany podporuje závěr o nedůvodnosti obav žalobkyně z pronásledování či z hrozící vážné újmy v případě návratu do vlasti. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2007, č. j. 3 Azs 119/2004 - 50, *„žádost o udělení azylu podaná až po určité době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, znamená přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že stěžovatel situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě“*. Podle dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu např. ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, či ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 - 51 *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* Obdobně podle rozsudku Nejvyššího správního soudu *„Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54).
24. Městský soud se z toho důvodu ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Gruzie je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
25. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobkyně v průběhu správního řízení uváděla pouze problémy manžela se soukromými osobami, nesdělila žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jejím případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. srpna 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně